

HOTĂRÂRE

În numele Legii

18 februarie 2014

mun.Chișinău

Judecătoria Buiucani

Instanța compusă din:

Președintele ședinței,

Judecător Muruianu Maria

Grefier Andoni Vasile

Examinînd în ședință publică cererea de chemare în judecată depusă de Manolachi Veaceslav către Țicu Octavian, intervenient accesoriu Publicația Periodică „Timpul”, cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale,-

A CONSTATAT:

La data de 22.07.2013 în judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, a fost înregistrată sub nr. 20384, cererea de chemare în judecată înaintată de Manolachi Veaceslav către Țicu Octavian, intervenient accesoriu Publicația Periodică „Timpul”, cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale.

În susținerea cererii reclamantului a indicat că, la data de 14 iunie 2013, în cotidianul „Timpul” și pe site-ul www.timpul.md, a fost publicat articolul „Regretele unui ministru”, semnat de Țicu Octavian, care conține mai multe informații ce îl defăimează cum ar fi:

„Știam despre „otkat”-ul de 10% (lumea din sport zice că această „zeciuală” pornește de la Manolachi, căruia așa și i-a rămas porecla „10%”) pe care băieții isteți de la minister îl luau de la federații pentru a le oferi finanțare la competiții sau la cantonamente (cu toate abilitățile mele lingvistice nu am găsit un echivalent acestui cuvânt în limba română), despre cele „10%” sau mai mult care se dădeau la achizițiile publice pentru a desemna învingătorul, despre șmecheria federațiilor în a spăla cât mai mulți bani de la minister, prin intermediul unor scheme deja tradiționale. Știam despre „marele combinator” din sportul moldovenesc - Veaceslav Manolachi - tot el rectorul Universității de Naționale de Educație Fizică și Sport sau alții ca el, care de ani de zile au transformat universități și federații în instituții care lucrau în propriul lor beneficiu, încălcând flagrant legislația țării și principiile olimpice.

- (...) Despre traficul ființelor umane prin intermediul federațiilor s-a scris deja, multe federații și conducători fiind sancționați pentru aceasta. Despre vinderea sportivilor de performanță pentru alte țări în beneficii personale am vorbit și mai mult. Cazul jucătorilor și a lui Manolachi a fost vârful aisbergului unui sistem care funcționează de ani de zile (...).”

Arată că, nu corespund realității informațiile privind achitarea unei zeciuieli de către reclamant autorităților, din contul sumelor primite de Federația de Judo în calitate de finanțare pentru competițiile sportive și cantonamente și nu ar fi încasat careva zeciuală nici în urma desfășurării procedurilor de achiziții publice de către Universitatea de Stat de Educație Fizică și Sport, al cărei rector este.

Reclamantul afirmă nu este „combinator”, or acest cuvânt semnifică, potrivit noului Dicționar al Limbii Române din 2002 - persoană care se ocupă de lucruri necinstite.

Susține că, în activitatea sa, universitatea se conduce exclusiv de Lege, se subordonează Ministerului Educației și nu este în subordinea rectorului Veaceslav Manolachi.

Referitor la acuzațiile aduse dînsului precum că ar fi organizat trafic de ființe umane prin intermediul federației de Judo, relevă că acestea sunt lipsite total de substrat factologic și sunt extrem de grave deoarece, traficul de persoane săvârșit asupra a două sau mai multor persoane se consideră o infracțiune deosebit de gravă, acestea nefiind bazate pe vre-o sentință penală definitivă sau măcar pe existența vre-unei anchete pendinte pe marginea acestor fapte.

Mai menționează că, pînă la acuzarea de comiterea infracțiunii de trafic de ființe umane în articolul „Regretele unui ministru” pârătul a dat de înțeles, prin ieșirile sale publice, că reclamantul s-ar face vinovat de exodul sportivilor moldoveni, însă în articolul „Regretele unui ministru”, pârătul a trecut limita libertății de exprimare, calificând supozițiile sale lipsite de substrat factologic, drept trafic de ființe umane, imputându-i această infracțiune deosebit de gravă, or, contrar acestor afirmații, la 28 iunie 2013, Procuratura sectorului Râșcani, mun. Chișinău a emis o ordonanță prin care l-a recunoscut vinovat pe fostul secretar al Federației de Judo - Dumitru Eșanu de falsificarea semnăturii Președintelui Federației de judo - Veaceslav Manolachi, aplicată pe scrisorile de facilitare a dreptului sportivilor sus-menționați de a evolua pentru Emiratele Arabe Unite.

Susține, că în rezultatul publicării articolului „Regretele unui ministru”, i-a fost grav prejudiciată onoarea, demnitatea și reputația profesională, iar acuzațiile aduse privind pretinsa comitere a unor infracțiuni de dare de mită, luare de mită și trafic de ființe umane au un impact negativ asupra lui atât psihologic, avînd frustrări și sentimente de imixtiune nejustificată în viața sa particulară cât și social suferind din cauza pătării numelui său și a reputației sale ireproșabile de care se bucură în societate.

Mai arată că, prin cererea prealabilă din 28 iunie 2013, dînsul a solicitat publicarea dezmințirii, prezentarea scuzelor publice și repararea prejudiciului moral cauzat, însă aceasta a rămas fără răspuns.

La data de 20.11.2013, în cadrul ședinței judiciare reclamantul a înaintat o cerere de concretizare a cerințelor prin care solicită:

- admiterea acțiunii;
- recunoașterea caracterului fals și defăimător al afirmațiilor sus-menționate, utilizate în articolul „Regretele unui ministru” publicat la data de 14 iunie 2013 în cotidianul „Timpul” și pe site-ul www.timpul.md², semnat de Octavian Țicu;
- obligarea lui Octavian Țicu și Publicației Periodice „Timpul de Dimineață” SRL să prezinte scuze publice în adresa d-lui Manolachi Veaceslav prin intermediul cotidianului „Timpul” și pe pagina web: www.timpul.md, pentru utilizarea limbajului injurios la adresa d-lui Veaceslav Manolachi în articolul „Regretele unui ministru” publicat la data de 14 iunie 2013 în cotidianul „Timpul” și pe pagina web: www.timpul.md, prin publicarea în aceste surse a textului scuzelor;
- obligarea lui Octavian Țicu și Publicației Periodice „Timpul de Dimineață” SRL să publice textul dezmințirii anexat la cerere, în cotidianului „Timpul” și pe pagina web: www.timpul.md și anume : „Eu, Octavian ȚICU, î-mi cer scuze în mod public în fața Domnului Veaceslav MANOLACHI, pe care l-am defăimat nejustificat și în privința căruia am utilizat un limbaj injurios în ieșirile mele publice și în special prin publicarea la 14 iunie 2013 în cotidianul „Timpul” a articolului Regretele unui ministru. După publicarea articolului mai am niște regrete și anume, regret că am lezată onoarea, demnitatea și reputația profesională a Domnului Veaceslav MANOLACHI. Mă scuzați Domnule Veaceslav MANOLACHI, am greșit atunci când v-am acuzat pe nedrept de comiterea ilegalităților.”;
- încasarea din contul lui Octavian Țicu în beneficiul lui a 100000 (una sută mii lei) pentru repararea prejudiciului moral.

În ședința de judecată, reclamantul, fiind legal citat, nu s-a prezentat, dar a fost reprezentat de avocatul Ion Briceac, care a susținut integral cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea acțiunii în sensul declarat.

În ședința de judecată pîrîtul Țicu Octavian, fiind legal citat, nu s-a prezentat, dar a fost reprezentat de avocatul Gribincea Vladislav, care nu a recunoscut cererea de chemare în judecată și a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, afirmînd că pîrîtul colaborează în mod constatnt cu ziarul “Timpul” și publică periodic articole în acest ziar, din acest motiv, în contextul cererii de chemare în judecată, pîrîtul urmează a fi considerat, în sensul legii privind libertate de exprimare, o parte a mass-media, iar acesta are dreptul la exagerări sau chiar placul tuturor.

Reprezentantul intervenientului accesoriu Publicația Periodică „Timpul”, avocat stagiar Bivol Andrei, fiind citat legal, în ședința judiciară nu s-a prezentat și nu a comunicat instanței motivele neprezentării sale.

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind materialele pricinii în raport provocări și la difuzarea informațiilor care nu sunt pe

cu argumentele părților litigante, instanța de judecată conchide că acțiunea este neîntemeiată și consideră necesar de a o respinge din următoarele considerente.

Cadrul legal relevant.

Constituția Republicii Moldova:

Art.28 Viața intimă, familială și privată.

Statul respectă și ocrotește viața intimă, familială și privată.

Art. 32 Libertatea opiniei și a exprimării

(1) Oricărui cetățean îi este garantată libertatea gândirii, a opiniei, precum și libertatea exprimării în public prin cuvînt, imagine sau prin alt mijloc posibil.

(2) Libertatea exprimării nu poate prejudicia onoarea, demnitatea sau dreptul altei persoane la viziune proprie.

(3) Sînt interzise și pedepsite prin lege contestarea și defăimarea statului și a poporului, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial, la violență publică, precum și alte manifestări ce atentează la regimul constituțional.

Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale:

Art.10 Libertatea de exprimare

1. Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare.

Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică statele să supună societățile de radiodifuziune, de cinematografie sau de televiziune unui regim de autorizare.

2. Executarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrîngerii sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Codul Civil:

Art.16 Apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale

(1) Orice persoană are dreptul la respectul onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

(2) Orice persoană este în drept să ceară dezmințirea informației ce îi lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională dacă cel care a răspîndit-o nu dovedește că ea corespunde realității.

(3) La cererea persoanelor interesate, se admite apărarea onoarei și demnității unei persoane fizice și după moartea acesteia.

(4) Dacă informația care lezează onoarea, demnitatea sau reputația profesională este răspîndită printr-un mijloc de informare în masă, instanța de judecată îl obligă să publice o dezmințire la aceeași rubrică, pagină, în același program sau

ciclu de emisiuni în cel mult 15 zile de la data intrării în vigoare a hotărârii judecătorești.

(5) În cazul în care un document emis de o organizație conține informații care lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională, instanța de judecată o obligă să înlocuiască documentul.

(6) În alte cazuri decât cele prevăzute la alin.(4) și (5), modalitatea de dezmințire a informațiilor care lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională se stabilește de către instanța de judecată.

(7) Persoana lezată în drepturile și interesele sale, ocrotite de lege, prin publicațiile unui mijloc de informare în masă, este în drept să publice replica sa în respectivul mijloc de informare în masă pe contul acestuia

(8) Orice persoană în a cărei privință a fost răspândită o informație ce îi lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională este în drept, pe lângă dezmințire, să ceară repararea prejudiciului material și moral cauzat astfel. Cuantumul despăgubirilor pentru prejudiciul moral trebuie să fie rezonabil și să se determine ținându-se cont de:

- a) caracterul informațiilor răspândite;
- b) sfera de răspândire a informațiilor;
- c) impactul social asupra persoanei;
- d) gravitatea și întinderea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate;
- e) proporționalitatea între acordarea despăgubirilor și gradul în care reputația a fost lezată;
- f) gradul de vinovăție al autorului prejudiciului;
- g) măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate;
- h) publicarea rectificării, replicii sau dezmințirii pînă la pronunțarea hotărârii judecătorești;
- i) alte circumstanțe relevante pentru cazul dat.

(9) Dacă identificarea persoanei care a difuzat informația ce lezează onoarea, demnitatea și reputația profesională a unei alte persoane este imposibilă, aceasta din urmă este în drept să adreseze în instanță de judecată o cerere în vederea declarării informației răspândite ca fiind neveridică.:

Legea presei nr.243-XII din 26.10.199:

Articolul 1. Libertatea presei

(1) În Republica Moldova libertatea presei constituie un drept fundamental, consfințit de Constituție. Statul garantează tuturor persoanelor dreptul la exprimarea liberă a opiniilor și ideilor, la informare veridică asupra evenimentelor din viața internă și cea internațională prin intermediul publicațiilor periodice și al agențiilor de presă, care își desfășoară activitatea în condițiile pluralismului politic, precum și respectarea legislației cu privire la drepturile de autor.

(2) Cenzura de orice fel asupra publicațiilor periodice și agențiilor de presă, imixtiunea în activitatea lor de pregătire și de difuzare a informației sînt interzise.

Articolul 4. Libertatea de exprimare și limitări de publicitate

Publicațiile periodice și agențiile de presă publică, potrivit aprecierilor proprii, orice fel de materiale și informații, ținînd cont de faptul că exercițiul acestor libertăți ce comportă datorii și responsabilități este supus unor formalități, condiții, restrîngeri și unor sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea crimei, ocrotirea sănătății, protecția moralei, protecția reputației sau apărarea drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea unor informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judiciare.

Legea cu privire la libertate de exprimare Nr.64 din 23.04.2010:

Articolul 4. Libertatea de exprimare a mass-mediei

(1) Statul garantează libertatea de exprimare a mass-mediei. Nimeni nu poate interzice sau împiedica mass-media să răspîndească informații de interes public decât în condițiile legii.

(2) Mass-media are sarcina de a informa publicul asupra problemelor de interes public și de a efectua, în conformitate cu responsabilitățile sale, investigații jurnalistice în probleme de interes public.

(3) Pe lângă garanțiile prevăzute la art.3, libertatea de exprimare a mass-mediei admite și un anumit grad de exagerare sau chiar provocare, cu condiția să nu se denatureze esența faptelor.

Articolul 6. Libertatea publicului de a fi informat

(1) Orice persoană are libertatea de a primi informații de interes public prin intermediul mass-mediei.

(2) Apărarea onoarei, demnității sau reputației profesionale nu poate prevala asupra libertății publicului de a primi informații de interes public.

În ședința de judecată s-a stabilit cert, că pîrîtul colaborează în mod constant cu ziarul „Timpul” și publica periodic articole în acest mijloc de mass-media, iar articolul, care este obiectul prezentului litigiu, face parte din această colaborare.

Astfel, instanța, apreciind calitatea pîrîtului în raportul litigios, dedus judecății, îl privește ca pe o parte a mass-mediei, în sensul art. 2 al Legii presei, iar acest statut îi oferă dreptul la exagerări sau chiar provocări și la difuzarea informațiilor care nu sunt plăcute pentru unele persoane.

Totodată, reclamantul este rectorul unei instituții de învățămînt superior de stat, fapt care denotă statutul său de persoană publică.

În plus, acesta este și conducătorul Federației Naționale de Judo, care sporește semnificativ limitele criticii la care poate fi supus.

În această calitate reclamantul, în mod inevitabil și conștient se expune verificării stricte a fiecărui cuvînt și a fiecărei fapte atît de către jurnaliști, cît și de către publicul larg, și, în consecință, trebuie să dea dovadă de un grad mai mare de toleranță (a se vedea Hotărîrea CtEDO *Lingens v. Austria*, 8 iulie 1986, par. 42).

Cu privire la articolul publicat și afirmațiile contestate de reclamant instanța reține următoarele considerații.

În ceea ce privește partea ce se referă la zeciuială în care este menționat numele reclamantului Manolachi Veaceslav, instanța notează că, din acest text rezultă clar că pîrîtul s-a referit la fenomenul "otcat-ului" și doar a dorit să menționeze că

reclamantul a fost acuzat anterior public de astfel de practici. Ilegalitățile comise în sportul moldovenesc, la care se face referire în articol, au fost constatate în cadrul auditului Ministerului Tineretului și Sportului, fapt menționat explicit în alin. 6 al articolului contestat. Nici reclamantul nu a contestat existența ilegalităților în sport. Prin urmare, pasajul dat, cu excepția "lumea din sport zice că această „zeciuală” pornește de la Manolachi, căruia așa și i-a rămas porecla „10%”", nu îl vizează pe reclamant.

Din textul articolului rezultă clar că pârâtul nu a insinuat vreodată că acestea sunt fondate. Anume din acest motiv a fost folosită exprimarea "lumea din sport zice că această „zeciuală” pornește de la Manolachi". Mai mult, acest pasaj urmează a fi interpretat prin prisma alin. 6 și 7 ale articolului, în care se menționează despre ilegalitățile depistate la Ministerul Tineretului și Sportului pe când pârâtul a fost Ministru în acest minister. Acestea vizează raportarea cantonamentelor fără ca acestea să aibă loc, mărirea prețurilor pentru cantonamente sau nedeclararea acoperirii cheltuielilor de cantonament de către gazda cantonamentului. Corectitudinea acestor fapte nu a fost contestată de reclamant.

În ceea ce privește pasajul "lumea din sport zice că această „zeciuală” pornește de la Manolachi, căruia așa și i-a rămas porecla „10%”", reclamantul nu a negat că până în iunie 2013 lui i-au fost aduse acuzații de implicare în ilegalități, pretins în interes personal. Plângerea publică semnată de mai mulți sportivi și pedagogi care conține astfel de acuzații a fost anexată la dosar. Reclamantul a pretins că acestea sunt nefondate. Faptul că astfel de acuzații au fost aduse public duc la respingerea acțiunii în această parte, or pârâtul doar a menționat că astfel de acuzații au fost lansate.

În acest sens instanța constată că, mass-media nu trebuie să răspundă pentru simpla răspândire a declarațiilor terților (a se vedea Hotărârea CtEDO *Flux nr. 5 c. Moldovei*, 1 iulie 2008, par. 24), chiar dacă este vorba de zvonuri sau acuzații grave (a se vedea Hotărârea CtEDO *Timpul Info-Magazin și Anghel c. Moldovei*, par. 36-37).

În ceea ce privește sintagma "căruia așa și i-a rămas porecla „10%”", din conținutul acțiunii și din explicațiile ulterioare rezultă că aceste informații nici nu au fost contestate. Urmează totuși de menționat că o persoană nu poate pretinde protecția juridică a poreclei proprii sau a preținsei porecle, deoarece aceasta porecla nu face parte din categoriile ce pot afecta onoarea, demnitatea sau reputația profesională. Mai mult, faptul dacă o persoană are sau nu o poreclă este, în opinia instanței, o varietate de judecată de valoare decât o relatare cu privire la fapte, deoarece este imposibil de a dovedi prin probe veridice că o persoană are o poreclă sau alta.

Al doilea pasaj are următorul conținut: "Despre vinderea sportivilor de performanță pentru alte țări în beneficii personale am vorbit și mai mult. Cazul judocanilor și a lui Manolachi a fost vârful aisbergului unui sistem care funcționează de ani de zile."

Instanța observă, că nu se neagă faptul că celor 6 judocani din lotul național de judo li s-a permis să participe la competiții din numele Emiratelor Arabe Unite (EAU). Acest transfer a fost efectuat în baza a 6 scrisori emise din numele Federației de Judo din Republica Moldova (FNJ), care este condusă de reclamant, chiar dacă reclamantul pretinde că aceste scrisori nu au fost semnate de el și că semnătura sa a fost contrafăcută de către Secretarul general al Federației.

Pârâtul, prin reprezentantul său, susține că, atunci când a scris pasajul contestat, oricine putea crede în mod rezonabil că acest transfer nu putea avea loc fără cunoașterea lui Manolachi Veaceslav, acesta fiind președintele Federației Naționale de Judo.

Suplimentar, în instanța de judecată s-a stabilit că la 28 iunie 2013, Procuratura s.Rîșcani mun.Chișinău a emis o ordonanță prin care l-a recunoscut vinovat pe fostul secretar al Federației de Judo – Dumitru Eșanu de falsificarea semnăturii președintelui Federației (f.d.14), fapt devenit cunoscut pîrîtului ulterior publicării articolului în speță.

Instanța este de părerea că pârâtul a efectuat o anchetă rezonabilă până la publicarea articolului, a acumulat documentele anexate la dosar, în calitate de ministru și exponent a clasei politice, a luat atitudine față de situație (a depus o sesizare la procuratură, a solicitat explicații de la FNJ), etc, prin urmare, în accepțiunea instanței, el și-a onorat obligația impusă de art. 24 alin. 2 lit. c) al Legii privind libertatea de exprimare și, din acest motiv, nu poate fi găsit responsabil de defăimare.

Mai mult, instanța apreciază ca fiind irelevante spetei chiar dacă aceste fapte se vor dovedi a fi false ulterior, situație ce nu schimbă această concluzie (a se vedea Hotărârea CtEDO *Flux nr. 7 c. Moldovei*, 24 noiembrie 2009, par. 36-45), iar interpretarea Hotărârii CtEDO în cauza *Flux nr. 6 c. Moldovei* (29 iulie 2008) de către reclamant în sensul interzicerii relatării despre preținse infracțiuni până la condamnarea definitivă reprezintă o abordare care nu poate fi aplicată speței, or în par. 31 al acestei hotărâri, CtEDO a menționat în mod expres că: "Curtea ... nu acceptă motivarea primei instanțe, și anume că acuzațiile cu privire la un comportament ilegal grav aduse reclamantului în procedurile naționale ar fi trebuit dovedite mai întâi în cadrul procedurilor penale."

În concluzie, în opinia instanței, fiecare pasaj privit separat și tot articolul contestat nu este de natură să depășească limitele dreptului de exprimare.

În ceea ce privește dreptul la viața privată, dreptul la apărarea onoarei, demnității și reputației persoanei este de menționat că drepturi absolute nu există.

Convenția Europeană recunoaște libertatea de exprimare drept unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și consideră protecția care trebuie acordată presei deosebit de importantă. În același timp, Curtea Europeană statuează că art. 10 al Convenției nu garantează o libertate de exprimare absolută, chiar și în privința presei preocupate de serioase chestiuni de interes politic.

Potrivit prevederilor §2 al art. 10 CEDO, exercitarea acestei libertăți comportă „îndatoriri și responsabilități”, care sunt de asemenea aplicabile presei.

Acestor îndatoriri și responsabilități li se acordă o semnificație particulară cauzei examinate, atunci când este vorba de lezarea reputației unor și de subminarea drepturilor altora. Datorită îndatoririlor și responsabilităților inerente exercitării dreptului la exprimare, garanția acordării jurnaliștilor de art. 10 în vederea comunicării chestiunilor de interes general este supusă prezumției că aceștia acționează cu bună credință în vederea prezentării unei informații veridice și concrete potrivit eticii ziaristice.

Jurisprudența CtEDO este categorică și în privința sancționării unui ziarist pentru răspândirea afirmațiilor făcute de altă persoană într-un interviu - aceasta poate fi acceptată doar dacă este justificată de motive puternic legate de situația particulară care se examinează, de altfel ar stînjiți serios contribuția presei la discutarea chestiunilor de interes public.

În final, efectuînd o apreciere globală a circumstanțelor speței, avînd, în deosebi, în vedere poziția publică pe care o dețin atît reclamantul cît și pîrîtul, interesul major și de o importanță actuală a subiectului publicației, instanța este convinsă

că nu a fost încălcat justul echilibru a drepturilor, citate supra, garantate de Convenție și de legislația națională care se pretind a fi lezate.

Astfel, ajungând la concluzia cu privire la respingerea acțiunii reclamantului, instanța a ținut cont și de explicațiile conținute în Hotărîrea Plenului CSJ nr.7 din 24 decembrie 2012 cu privire la practica aplicării de către instanțele de judecată a unor prevederi ale Legii cu privire la libertatea de exprimare, care, printre altele, a indicat că, nici libertatea de exprimare și nici apărarea onoarei, demnității, reputației profesionale și vieții private și de familie nu sînt absolute și nu au prioritate una în fața alteia.

Mai mult, evidențiind valoarea dreptului la informație și a libertății de exprimare, Plenul Curții Supreme de Justiție a subliniat că, un rol special în acest sens îl are presa, care are sarcina de „cîine public de pază” al democrației, libertatea de exprimare a căreia, totodată, este garantată.

În consecință, respingînd pretenția principală a reclamantului referitor la recunoașterea caracterului fals și defăimător al afirmațiilor făcute de pîrît, instanța respinge și cerințele referitor la obligarea prezentării scuzelor, publicării dezmințirii și incasarea prejudiciului moral cauzat.

Conform articolul 19 alin. (1) al Legii cu privire la libertate de exprimare, pentru cererea de chemare în judecată în care se solicită dezmințirea, acordarea dreptului la replică sau exprimarea scuzelor se achită o taxă de stat în mărime de 5 unități convenționale.

Avînd în vedere faptul, că la depunerea acțiunii reclamantul nu a achitat această taxă, instanța urmează să o încaseze conform art.94 CPC.

Din aceste motive și în conformitate cu art. 238-241 CPC, instanța de judecată,-

HOTĂRĂȘTE:

A respinge din lipsa de temei cererea de chemare în judecată depusă de Manolachi Veaceslav către Țicu Octavian, intervenient accesoriu Publicația Periodică “Timpul”, cu privire la apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale.

Se încasează de la reclamant Manolachi Veaceslav în beneficiul statului 5 u.c. ceea ce constituie suma de 100 (una sută) lei cu titlu de taxa de stat pentru depunerea cererii de chemare în judecată.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul judecătorei Buiucani mun.Chișinău.

Președintele ședinței,

Judecător

Muruianu Maria